

nogen Tid uden at hun kunde faa sig til at fortælle Nyheden. Men Moderen, som tilsidst mærkede, at der var sket noget, vendte sig under Samtalen spørgende om imod hende, og da hviskede hun, at Torben Dihmer var kommen.

Fru Abildgaard stansede.

»Det er ikke sandt! Har Du talt med ham?«

»Generalkonsulen har truffet ham. Han er gaaet herfra for lidt siden.«

»Saa maa vi helst gaa hjem. Det vilde være kedeligt, om han søgte os uden at træffe Nogen.«

De undskyldte sig hos Oberstinden og gik bort gennem et af de snevre, halvt underjordiske Smug, der fra Promenaden førte op til Byen. Jytte holdt stadig sin Moder under Armen. De gik raskt til, og ingen af dem talte noget videre; men skønt Fru Abildgaard gik paa højre Side af sin Datter, kunde hun mærke, hvor febevildt hendes Hjerte slog.

Jytte var mindre end sin Moder og ikke saa mønsterværdig slank men lignede hende iøvrigt Træk for Træk. Det var den samme energiske Holdning og fodsikre Gang. Det var den samme kødfulde Næse, de samme honningbrune Øjne under stærke Bryn. Som de to Damer gik der Arm i Arm, mens Hatten og Sløret skjulte Fru Berthas sølvhvide Haar, kunde man godt antage dem for Søskende.